

Repere folclorice În cântec și dans

Un comper sobru și inteligent totodată, — simpaticul Vladimir Dolghin —, chiar dacă se folosește (cu abilitate) de trucurile prestidigitatorului și chiar dacă pretinde că prezintă un „concert de estradă”, nu a fost nici o clipă tentat să „subtilizeze” valorile de substanță ale spectacolului oferit publicului nostru de colectivul de cântăreți, instrumentiști și dansatori sovietici care ne-au vizitat. În adevăr, la finalul reprezentației, el a ținut să arate că programul seriei își propusese să ne înfățișeze o concludentă imagine asupra modului în care artiștii din U.R.S.S. înțeleg să prezinte, în forme tradiționale sau moderne, mostre edificatoare ale bogăției și diversității melosului și dansului folcloric aparținând popoarelor sovietice. Și țin s-o spun din capul locului, spectacolul pe care l-am aplaudat în sala ansamblului „Rapsodia română” mi s-a părut un model de exigență artistică a unor interpreți pentru care respectarea spiritului creației populare constituie principala profesiune de credință.

Cvartetul de dans gruzin, alcătuit din patru virtuoși interpreți (conducătorul grupului Teimuraz Kobahidze) mi-a readus vizual și

sonor, imaginea unor dansuri viguroase, păstrate de veacuri; umorul robust al dansului rusesc „Samovarul” își păstrează întreaga sa veche în interpretarea cuplului E. Rezkoli — K. Papernii; iar distincția și culoarea folclorului estonian reinvie în dansurile executate de Helga și Anton Bome. Același respect pentru păstrarea nealterată a tezaurului folcloric conferă valoare emoțională cîntecelor ucrainiene „zise” cu vocea și bandura de un excelent trio (V. Tretiakova, N. Pavlenko și N. Moskva).

Solist al operei din Kazan, basul Vladimir Stepanov aduce în registrul muzicii așa numită „ușoară”, aceleași reverberații de melos folcloric, recreat în spiritul tradiției. Iar vioiciunea tinerească a formației vocal-instrumentale „lalla” din Taşkent, imbinînd sonorități moderne de chitară electrică cu cele ale unor străvechi instrumente populare, conferă proșpețime și sinceritate cîntecelor noi, dar în care străbat aceleași melodioase intonații ale melodiei populare. Și m-a emoționat simpatica solistă Larisa Kandalova cînd ne-a zis pe românește „Ionel, Ionelule” vîdînd o dezinvoltă capacitate de a se integra universului muzicii noastre. Am urmărit-o plin de respect pe dansatoarea tadjică H. Zakaeva acompaniată de cel mai virtuos as al ritmului pe care l-am auzit în viața mea.

N. Frunzetti

Un spectacol D. D. Pătrășcanu în 1945

O recentă premieră la teatrul reșițean cu *Între filologi* (în regia lui Eugen Vancea) și *Cine răspunde...* (în regia Ioanei Ottescu), o emisiune teatrală la radio, readuc în actualitate un reprezentant prestigios al literaturii interbelice. Este vorba de umoristul D. D. Pătrășcanu, mult mai cunoscut ca prozator decât ca dramaturg, autor al unor incântătoare schițe și al altorva piese scurte, reprezentate pentru întia oară pe scena Teatrului Național în 1945, pe vremea cînd director era Victor Efimiu. Spectacolul realizat atunci de N. Gh. Kirilov reunea come-

diile *Între filologi*, *Cine răspunde?* și *Romeo și Julietă, actul al șaselea*, și număra printre interpreți pe cîțiva din cei mai iluștri actori ai primei noastre scene: Radu Beligan, Costache Antoniu, Ion Manu, Maria Voluntaru ș.a. Presa vremii a făcut spectacolului o călduroasă primire, subliniind meritul regiei lui N. Gh. Kirilov în valorificarea scenică a micilor comedii inedite. Spi cuim din cronicile dramatice apărute: „Reprezentînd cele trei piese în cite un act ale lui D. D. Pătrășcanu, Teatrul Național a reactualizat figura acestui excelent scriitor... Marea lui popularitate ca scriitor se datorește tocmai faptului că opera lui se adresează deopotrivă tuturor categoriilor sociale, de la lectorul cel mai rafinat pînă la omul simplu de pe stradă. (T. Teodorescu-Braniște, în

Jurnalul de dimineață). „Interpretarea s-a bucurat de concursul prețios al lui Radu Beligan, care a interpretat pe Romeo cu inteligență sublinierii, cu un nuanțat dar de compoziție... Conștiincioasă, îngrijită, studiată, direcția de scenă a lui N. Gh. Kirilov”. (Mihai Atanasiu în *Teatru și sport*). „Spectacolul a fost pus în scenă de N. Gh. Kirilov cu o artă pentru care merită toate felicitările, dovădindu-ne, încă o dată, că e chemat să i se încredințeze orice piesă menită să cinstească prima noastră scenă”. (P. Manoliu în *Rampa*). „Căldura spontană cu care a fost primit spectacolul de către tinerii spectatori, este cea mai bună dovadă că alegerea lui N. Gh. Kirilov este îndreptățită și că experiența trebuie continuată.” (T. Șoimaru în *Vremea*).